

Kedves Testvéreim!

Lenyűgöző, de ugyanakkor szédítő korban élünk. A világ végtelen információk, perspektívák és lehetőségek tengerét kínálja nekünk, ezerféleképpen mutatva be a valóságot. Ebben a hatalmas, gyakran ellentmondásos hullámokból álló tengerben a **stabil irányelvek** gondolata sokak számára elavultnak és ellenszenvesnek tűnhet. Végül is, **miért köteleződünk el** valami mellett, ami merevnek tűnik, amikor a világ maga is olyan ideiglenes és tele van újdonságokkal?

Lényegében a **relativizmus** az az elképzelés, hogy az igazság és az erkölcs nem abszolút és univerzális, hanem az egyes emberek és a jelenkori társadalmi környezet látókörétől függ. A relativizmus szerint az igazság nem rögzített és statikus, hanem dinamikus; nem létezik egyetlen igazság, hanem az igazság sokféle.

Társadalmunk „**cseppfolyós**” **társadalommá vált** - mondják mai szakemberek. Azok a nagy rendszerek, amelyek egykor stabilitást és irányt mutattak nekünk – a család, az intézmények, a közösség – „cseppfolyóssá” váltak, instabillá és ideiglenessé.

Eljutottunk oda, hogy ma már csak egyetlen bizonyosság létezik: a **bizonyosság abban, hogy nincsenek bizonyosságok!**

Nekünk, keresztényeknek az igazság nem relatív! Az igazságnak egyértelmű középpontja és eredője van: Isten igazsága. Ez az igazság abszolút igazság, és abszolút vonatkoztatási pont. „Egy az Isten, mindnyájunk Atyja, aki minden fölött áll, mindent átjár és mindenben benne van.”

Mi az igazság – kérdezte Pilátus cinikusan! A mai világ pedig még inkább felpuhítja a kérdést! Mi ebben a valóságban valljuk: Jézus Krisztus az egyetlen Úr. Ő az út, az igazság és az élet!

Az idei imahétnek alapgondolatát az ősi Örmény Apostoli Egyház választotta az Ef 4, 1-13. versek alapján:

„Egy a test és egy a Lélek, mint ahogy egy reménységre kaptatok elhívást is ”

Mert mi, testvéreim az EGY-re kaptunk meghívást!

„Márta, Márta, te sok mindennel törödsz, téged sok minden nyugtalanít, pedig csak EGY a szükséges! Mária a jobbik részt választotta, nem is veszíti el soha!”

Mintha csak a mai szétesett világunknak mondaná Jézus: ti annyi mindennel törödtök, annyiféle igazságot vallotok. De csak egy a szükséges! Csak egy abszolút igazság van!

Mi ez az EGY?

Ez az EGY a földbe rejtett kincs, amit ha megtalál az ember...

Ez az EGY az igazgyöngy, amit a kereskedő talál...

Ez Aladdin lámpája. Aladdin megy befelé a hegy gyomrába. Látja a rengeteg kincset minden irányban. Csábítja őt a rengeteg arany, gyémánt. De neki csak egy rozsdás lámpáért kell mennie. Nem érti, mert még nem tudja a titkot: ha leragad ezeknél a kincseknél, örökre bezárul a hegy gyomrába. Ha azonban megtalálja a látszólag jelentéktelen és értéktelen lámpást, akkor mindent megtalált általa. Csak EGY kell neki, a rozsdás lámpa!

Úgy vesz körül minket ez a világ, mint Aladdint a töméntelen sok kincs! Az irányelvek sokfélesége, az igazságok relativizmusa, a cseppfolyós társadalom, amiben minden képlékeny, az el-nem kötelező élet széleskörű valósága, a bizonytalanságok és változékonyságok világa!

Vajon lesz-e elég erőnk, bizalmunk, hitünk kitartani a rozsdás lámpásnál?

A relativizmusnak ebben a tengerében merül fel a kérdés: Mi történik, amikor kicsiny, törékeny életünk, mustármagnyi hitünk megpróbálja visszatükrözni az isteni fényt egy olyan világban, amely inkább a monitorok, okostelefonok fényét részesíti előnyben?

Mi az igazság – kérdezte Pilátus!

Számunkra inkább így hangzik a kérdés. Ki az igazság?

Az emberi nem a teremtés után az Isten kapcsolatát elveszítette a bűnbeeséssel. A kiűzetés óta hosszú fejlődésen ment keresztül. Az igazság nem azonnal tárult fel számára, hanem fokozatosan. Az egyetlen Istent és az Ő igazságát nem azonnal ismerte meg, ismerte fel.

Emlékszünk Melkizedekre, akivel Ábrahám vándorlásai során találkozik? A magasságbeli Isten papjának mondja magát. Az egyetlen Istenről tesz tanúságot a pátriárkai időkben, amikor az emberiség hite még gyermekcipőben járt. A világ népei még a mítoszok világában, a sokféle istenség és sokféle igazság korában léteztek.

Tavaly ősszel eljutottam Egyiptomba. Előtte leporoltam tudásomat az ókori Egyiptomról. Ott pedig eljutottunk Tel el Amarna környékére, minden idők egyik legtitokzatosabb fáraójának központjába és fővárosába. Ekhnaton fáraó és felesége Nefertiti Kr. e. 1350 körül uralkodtak. Vallási reformot hajtottak végre: bevezették az egyistenhitet, és eltörölték a többi istenség kultuszát. Próbálkozásuk kérészetűre sikerült, óriási volt az ellenállás. Haláluk után minden visszarendeződött és még a nevüket is igyekeztek eltüntetni az emlékezetből. Egyiptom még nem állt készen az egyetlen Isten hitére.

Később, az ŐSZ időszakában a választott nép, amely ugyan Mózes és a próféták által a kinyilatkoztatás Istenével, az egyetlen Úrral kötött szövetséget, folytonosan visszacsúszott a pogány bálványok sokaságához, míg Krisztus századához közeledve eljutott a tiszta egyistenhithez.

A fiatal kereszténységnek a Római Birodalomban az örült császárok pogány istenkultuszával kellett szembenéznie három véres századon keresztül.

A mai időkben pedig elérkeztünk a relativizmus kultuszához, ami nem más, mint bálványimádás. Elszakadás az EGY-től: az egyetlen Atyától, az egy abszolút igazságtól és az egyetlen Úrtól, Jézus Krisztustól, aki út, igazság és élet!

Nekünk ebben a korszakban kell élnünk, és ebben a valóságban kell tanúságot tennünk az EGY Atyáról, Egy úrról és EGY igazságról!

Bennünket, keresztényeket a relativizmus nem ijeszt meg. A különbség Jézus Krisztus és a relativizmus mai képviselői között abban ragadható meg, hogy míg a relativisták minden szilárd pontot lebontanak, minden értéket relativizálnak, és nevetségessé tesznek, Jézus Krisztus „nem megszüntetni jött a törvényt” (vö. Mt 5,17), azaz a társadalmi kereteket, hanem szembesít bennünket azzal, hogy a rossz nem a rajtunk kívül lévő „másik”, hanem egy minket megmérgező dolog, ami, ha nem fordítjuk szívünket a minket szerető Atyaisten felé, egyre inkább teret nyer bennünk, és sötétségbe borítja bensőnket.

Bennünket a modern világ bizonyosságainak elvesztése bátorít, hogy találkozzunk **Krisztus** roppant, félelmetes **titkával**. Jézus Krisztus valóságos Isten, aki a világmindenséget összetartja, és valóságos ember, aki a letagadott, elutasított árnyékait a valóságnak tudatosan magára veszi és keresztre szögezi. Ha elfogadjuk ezt, ha el tudjuk fogadni az Ő Istenségét és emberségét, az Ő igazságát, akkor „megváltottak” vagyunk.

Tavaly szeptemberben volt alkalmam megismerni egy olyan világot, ahol az értékek szétesettsége még nem jelent meg a társadalomban. A kopt keresztények között megtapasztalhattam, mit jelent az a valóság, ahol az egység a közösségi lét minden szintjén megjelenik, és a mindennapi élet része. Egyiptomban 20 millió keresztény él az iszlám tengerben. Zarándoklatunk során sok helyet, templomot, kolostort, zarándokhelyet bejártunk. Sok kereszténnyel találkoztunk, beszélgettünk. Betekintést nyertünk az életükbe. A végén arra jutottam, hogy nem kell aggódnunk a kopt keresztények jövőjéért. Ott mindenki tudja, hogy hová tartozik. Az identitások világosak és egyértelműek. Mélyen megérintett mindaz, amit közöttük láttam, tapasztaltam!

Nekünk a nyugati világban, Európában másfajta környezetben kell kitartanunk és tanúságot tenni az EGY igazságról. Szilárdan megmaradni az EGY igazán fontosban, az egyedül üdvözítőben. Csak EGY a fontos – mondotta Jézus. EGY az Úr, EGY a hit, EGY a keresztség.

Mint ahogy hivatások is EGY reményre szólnak. Egy az Istene és Atyja mindenkinek. Ő van mindennek felett, mindennek által és mindenkiben. Ez hitünk alapja és lényege.

És EGY az igazság: maga Jézus Krisztus!

Ő a földbe rejtett kincs, az igazgyöngy. Ő Aladdin lámpája!

Az Ő szavai lélek és élet. Ő az egyetlen igazság!

Mert nem adatott más név az ég alatt, akiben üdvözülhetnénk, egyedül Jézus Krisztus! Amen.

Binszki József